

Diàlegs

Política i coneixement

Una societat i un sistema polític basats en les preferències i les interaccions entre persones tendeixen a funcionar millor que si es basen estrictament en l'intel·lecte, deia el polític Charles Lindblom en defensa de les democràcies modernes. Però **quin és, actualment, i quin hauria de ser el paper de l'intel·lecte i el coneixement en una democràcia?**

La promesa que la ciència ens pot indicar quins problemes requereixen atenció i quins són els instruments que millor funcionen per solucionar-los continua vigent per als defensors de les decisions basades en l'evidència. Per a ells, els experts i el coneixement científic haurien d'esdevenir els lampistes d'un procés polític embussat per un excés d'interessos particulars i de creences ideològiques.

D'altres, en canvi, observen amb recel que l'expertesa estigui esdevenint una font de legitimitat per a idees i propostes: qui és aquest convidat que, sense disposar d'un certificat de legitimitat democràtica, demana un seient a la taula on es prenen les decisions? Qui verifica l'evidència amb

què vol relegar el debat polític i assenyalar un camí que cal prendre?

Hi ha un conflicte entre ciència i democràcia? I, el que és més important, hi ha alguna forma d'equilibri que millori la capacitat de les polítiques públiques per transformar el món en un lloc millor?

El Palau Macaya, de l'Obra Social "la Caixa", i Ivàlua presenten aquest cicle de diàlegs amb l'objectiu d'abordar les qüestions esmentades, tot combinant referències internacionals amb referències del nostre entorn més proper i amb la voluntat de generar espais destinats a la participació del públic.

Totes les sessions tindran lloc al Palau Macaya (pg. de Sant Joan, 108, Barcelona).

L'entrada és lliure.

Atès que les places són limitades, **es recomana inscriure-s'hi aquí.**

**Dilluns 16 de febrer,
a les 17 h**

L'ús de l'evidència en la formulació de polítiques públiques

José María Labeaga
Quim Brugué
Moderador: Fernando Vallespín

**Dilluns 16 de març,
a les 17 h**

Quan la política entra per la porta, la racionalitat salta per la finestra?

Joan Ridao
Montserrat Tura
Agustí Colomines
Albert Sáez
Moderador: David González

**Dimecres 15 d'abril,
a les 17 h**

Com imbricar el coneixement en la política: experiències internacionals

Joachim Möller
Tom Gash
Moderador: Jacint Jordana

José María Labeaga

Catedràtic d'Economia de la UNED. Va ser director general de l'Institut d'Estudis Fiscals del Ministeri d'Hisenda (2008-2012). Les seves principals línies de recerca se centren en la microeconometria aplicada, la microsimulació de polítiques fiscals i l'avaluació de polítiques públiques. Actualment dirigeix el projecte de recerca "Diseño y evaluación de políticas públicas y comportamiento individual en épocas de austeridad. Casos aplicados en energía, medioambiente y sanidad", finançat pel Ministeri d'Economia.

Montserrat Tura

Llicenciada en Cirurgia i Medicina per la UB. Alcaldessa de Mollet del 1987 al 2003 i diputada al Parlament de Catalunya fins el 2012. L'any 2003 va ser nomenada consellera d'Interior de la Generalitat de Catalunya, i consellera de Justícia del 2006 al 2010. Actualment és directora adjunta a la direcció assistencial de suport a les prestacions complementàries als Serveis de Salut Integrals del Baix Empordà, grup assistencial format per l'Hospital de Palamós i el Consorci Assistencial del Baix Empordà.

Joachim Möller

Filòsof, economista i catedràtic de la Universitat de Regensburg i director del Federal Labour Office's Institute of Employment Research (IAB), un institut de recerca vinculat al Ministeri de Treball del Govern Federal d'Alemanya. Les seves principals línies de recerca se centren en l'economia regional i laboral, la macroeconomia empírica, l'econometria aplicada i les relacions econòmiques Est-Oest. Actualment és també el cap del consell de l'associació German Economic Association en temes de teoria i política regional.

Quim Brugué

Catedràtic del Departament de Pedagogia de l'Àrea de Treball Social i Serveis Socials de la Universitat de Girona. Ha estat director de l'Institut de Govern i Polítiques Públiques (IGOP). Els seus projectes d'investigació tracten sobre immigració, polítiques socials, models polítics i serveis públics. Ha publicat diversos llibres sobre polítiques públiques i articles a revistes d'estudis polítics, de ciències polítiques i socials, de treball social i de relacions laborals, entre d'altres.

Agustí Colomines

Professor titular d'Història Contemporània a la UB i director acadèmic de la Càtedra Josep Termes de Lide-ratge, Ciutadania i Identitats (UB). Va ser director del Centre UNESCO de Catalunya (2004-2007), president de Linguapax (2005-2009) i director de la Fundació CatDem (2007-2013). Entre les seves publicacions destaquen *Testimoni públic* (2001), *Pensar la contemporaneïtat: divuit entrevistes sobre la història* (2005, amb Vicent S. Olmos) i *Pàtria i progrés. La Mancomunitat de Catalunya, 1914-1924* (2014, amb Aurora Madaula).

Tom Gash

Director de recerca de l'Institute for Government del Regne Unit des del 2008. Expert en reforma dels serveis públics, externalització i contractació, canvis en la política local i l'elecció d'alcaldes, política criminal i millora de la governança de les TIC. Va treballar als The Institute on Transforming Whitehall Departments. Prèviament havia estat assessor del primer ministre en temes criminals en la seva unitat d'estratègia. Ha estat consultor i assessor en diferents governs en temes de política criminal i gestió pública.

Fernando Vallespín

Catedràtic de Ciència Política a la Universitat Autònoma de Madrid, on ha exercit gairebé tota la seva carrera acadèmica i on ha ocupat diferents càrrecs. Va ser president del Centro de Investigaciones Sociológicas (2004-2008). Ha publicat gairebé un centenar de publicacions acadèmiques de ciència i teoria política, posant especial èmfasi en la teoria política contemporània. Entre les seves obres figuren els llibres *Nuevas teorías del contrato social*, *Historia de la teoría política* (editor) i *El futuro de la política*.

Albert Sáez

Periodista, director adjunt d'*El Periódico* i professor de la Facultat de Comunicació Blanquerna-URL. Va ser director adjunt del diari *Avui* (1998-2006), secretari de Mitjans de Comunicació del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat (2006-2008) i president del consell de govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (2008-2010). El 2014 va guanyar el premi Joan Fuster d'assaig pel treball "El periodisme després de Twitter. Notes per repensar l'ofici".

Jacint Jordana

Catedràtic de Ciència Política i de l'Administració a la UPF, dirigeix l'Institut Barcelona d'Estudis Internacionals (IBEI), institut interuniversitari de recerca. La seva àrea d'investigació se centra en l'anàlisi de les polítiques públiques comparades, amb especial atenció a les polítiques de regulació. Entre les seves publicacions destaquen *Más allá del mercado. Las políticas de servicio universal en América Latina* (2009) i, amb David Lavi-Faur, *The Politics of Regulation* (2004) i *The Rise of Regulatory Capitalism: The Global Diffusion of a New Order* (2005).

Joan Ridao i Martín

Advocat i professor del Departament de Dret Constitucional i Ciència de la UB i de la Facultat de Dret d'ESADE (Universitat Ramon Llull) i membre del Consell de Garanties Estatutàries, nomenat pel Parlament. Dins la seva trajectòria institucional ha estat diputat al Parlament de Catalunya i al Congrés dels Diputats. Ponent redactor de l'Estatut de Catalunya (2005-2006), membre de la Comissió Mixta de Transferències Estat-Generalitat (2006-2011) i de la Junta Directiva de les Nacions Unides a Espanya (2000-2010).

David González

Periodista i redactor en cap de política de *La Vanguardia* des del 2010. Ha treballat en altres mitjans de comunicació, entre els quals destaquen la premsa comarcal del Maresme i el diari *Avui* com a redactor, cap de secció i subdirector de política. Tertulià intermitent (Catalunya Ràdio, La Xarxa, RAC 1...), pensa que el periodisme és útil per provar d'ordenar la complexitat del món i que el que ens fa radicalment iguals és que tots som feliçment diferents.